

POSTANOWIENIE

25 kwietnia 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Mariusz Załucki

na posiedzeniu niejawnym 25 kwietnia 2024 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa E. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W.
przeciwko S. P.
o zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej E. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W.
od postanowienia Sądu Apelacyjnego w Lublinie
z 11 lipca 2023 r., I AGz 22/23,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Powódka E. sp. z o.o. z siedzibą w W. wywiodła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie z 11 lipca 2023 r., wydanego w sprawie przeciwko S.P. o zapłatę.

Powódka uzasadniła wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania, wskazując że:

1. istnieje potrzeba wykładni art. 182 §1 pkt 1 k.p.c. wywołującego rozbieżności w orzecznictwie sądów, a mianowicie czy przyczynę umorzenia postępowania na podstawie art. 182 § 1 k.p.c. stanowi wyłącznie niezgłoszenie w określonym terminie wniosku o podjęcie postępowania? Czy sam fakt zgłoszenia wniosku o podjęcie postępowania, niezależnie od jego skuteczności niweczy

skuteczność umorzenia postępowania? Czy wyłącznie złożenie wniosku o podjęcie postępowania obejmującego usunięcie braków, które legły u podstawy zawieszenia, stanowi podstawę do podjęcia zawieszonego postępowania?

2. w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne tj. czy „inne zarządzenia”, o których mowa w art. 177 § 1 pkt. 6 k.p.c. mogą dotyczyć braków formalnych pozwu tj. sprecyzowania powództwa, podczas gdy ww. zarządzenie zostało wydane po doręczeniu pozwu stronie pozwanej i rozpoczęciu przewodu sądowego i postępowania dowodowego oraz jakiego rodzaju zarządzenia mieszają się w dyspozycji ww. przepisów?

3. w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne tj. czy brakiem formalnym pozwu obejmującego dochodzenie roszczenia częściowego z tytułu szkody, jest brak wskazania jednoznacznych wad i usterek powstałych w przedmiocie umowy w odniesieniu do roszczenia częściowego, w sytuacji gdy powód w pozwie wskazał wszystkie wady i usterki występujące w przedmiocie umowy oraz kwotę stanowiącą odszkodowanie za wszystkie wady i usterki oraz wskazał, że roszczenie objęte powództwem jest roszczeniem częściowym?

4. wniesiona skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, skoro Sąd Apelacyjny nie zbadał, czy zawieszenie postępowania w niniejszej sprawie było prawidłowe, jaka była rzeczywista podstawa zawieszenia i czy umożliwiała ona umorzenie postępowania, co zostało przez Sąd Apelacyjny w Lublinie wprost wskazane w uzasadnieniu postanowienia z dnia 11 lipca 2023r., a podjęcie ww. czynności wynika z ugruntowanej linii orzeczniczej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 3989 § 1 k.p.c.).

Sąd Najwyższy wielokrotnie wskazywał już, że powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 3989 § 1 pkt 1 k.p.c.) powinno spełniać wymagania stawiane zagadnieniu prawnemu

przedstawianemu Sądowi Najwyższemu przez sąd drugiej instancji w razie powstania poważnych wątpliwości (art. 390 § 1 k.p.c. – zob. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z 23 stycznia 2014 r., I UK 361/13, z 14 września 2012 r., I UK 218/12), których nie można rozwiązać za pomocą powszechnie przyjętych reguł wykładni prawa (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z 8 maja 2015 r., III CZP 16/15, z 24 października 2012 r., I PK 129/12). Wspomniane wątpliwości muszą znajdować się w związku przyczynowym z rozstrzygnięciem sprawy (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 5 listopada 2014 r., III CZP 79/14), który powinien wynikać z uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 22 listopada 2013 r., III CZP 71/13). Istotne zagadnienie prawne należy zatem postawić w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, by mogło być rozpatrywane w oderwaniu od konkretnego stanu faktycznego, a wątpliwości z nim związane muszą mieć charakter wyłącznie prawny, czyli nie mogą obejmować elementów stanu faktycznego sprawy (zob. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z 16 maja 2012 r., III CZP 14/12, z 9 kwietnia 2015 r., V CSK 547/14, z 2 grudnia 2014 r., II CSK 376/14).

Natomiast zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance określonej w art. 3989 § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga wykazania, że ma miejsce kwalifikowana postać naruszenia wskazanego przepisu prawa, zauważalna bez głębszej analizy przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, która przesądza o wadliwości zaskarżonego orzeczenia w stopniu nakazującym uwzględnienie skargi (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z 24 lutego 2012 r., II CSK 225/11; z 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, nie publ.).

Skarżąca nie uczyniła zadość tym wymaganiom. Istotne zagadnienie prawne bądź potrzeba dokonania wykładni przepisu prawa muszą pozostawać w związku z problemem o charakterze skomplikowanym i cechującym się przymiotem nowości. Nie sposób zakwalifikować do tej kategorii wątpliwości skarżącej wynikających z przyczyn umorzenia inicjowanego przez nią postępowania, skoro Sąd Najwyższy zajmował już stanowisko na temat konieczności uzupełnienia wszelkiego rodzaju braków pozwu, jeżeli ich zaistnienie było przyczyną umorzenia. Np. w uchwale z 18 listopada 2015 r., III CZP 74/15, OSNC 2016/12/136, SN

wyraźnie wskazał, że złożenie wniosku o podjęcie postępowania, który jest bezzasadny nie tamuje umorzenia postępowania. Z kolei w postanowieniu z 24 października 2018 r., II CSK 639/17 określił ramy badania wniosku o podjęcie postępowania, wskazując na konieczność badania treści takiego wniosku w związku z przyczyną zawieszenia postępowania, nie zaś jedynie samego faktu skutecznego jego wniesienia.

Z tej przyczyny Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.

[a]